

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det var jo en fin tale, hr. Kim Nøhr Skibsted holdt. Det er ikke en tale, som jeg kan være meget uenig i, men måske kan man sige, at den jo er klart mere vidtgående i sit demokratiske budskab, sådan som jeg hører den, end det, som ligger i redegørelsen, men det er måske til sigtet. Det vil jeg da gerne tro at det er.

Jeg har et spørgsmål til hr. Kim Nøhr Skibsted, og det er angående, at det er blevet uholdbart på universiteterne, som hr. Nøhr Skibsted sagde, hvilket jeg er enig i, og han kritiserede også managementbegrebet.

Men et af de væsentlige problemer er jo forholdet til ledelsen og ledelsens magt, og derfor vil jeg gerne høre, om Socialdemokratiet og hr. Kim Nøhr Skibsted er med på at ændre det, der hedder residualkompetencen for rektorerne, som jo betyder, at rektorerne kan udvide deres magt løbende, efterhånden som der kommer flere og flere opgaver ind på universiteterne. Jeg vil gerne høre, om hr. Nøhr Skibsted er med på det.

(Kort bemærkning).

Kim Nøhr Skibsted (S):

Det er altid rart, når hr. Bruno Jerup roser én, når man har holdt en tale her fra Folketingets talerstol, og han var lige ved også at bruge ordet visionær. Det var jo vidunderligt at høre, at Enhedslisten kan få det ord i sin mund.

Jeg vil ikke love guld og grønne skove, men love, som jeg afsluttede min ordførertale med, at Socialdemokratiet kaster sig over det kommende lovarbejde med stor omhu og ikke mindst ildhu og også gerne vil se på kompetencefordelingen på universiteterne. Så må vi se på lovændringer, når vi kommer frem til de konkrete forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er klart, at vi må se konkret på det, når lovændringerne kommer, men det er nu alligevel interessant at vide, hvor visionært Socialdemokratiet er i diskussionen om ændring af styrelsesloven for universiteterne, for hvis det alene handler om det ene spørgsmål, som hr. Nøhr Skibsted nævnte, er det jo selvfølgelig en interessant ting, men trods alt ikke noget, man sådan kan betragte som visionært i den diskussion, der handler om, hvor stor elevindflydelsen er, hvordan magtfordelingen er, og hvordan de

ansattes indflydelse rent faktisk er på ledersystemet.

Man kan sige, at der er en klar modsætning, idet den tidligere lov, som blev lavet i hr. Bertel Haarders tid, har det klare sigte at flytte magten fra de ansatte, fra eleverne, fra det teknisk-administrative personale og over til rene ledere, og derfor er det et vigtigt opgør, om man vil den anden vej, eller man vil holde fast i det.

(Kort bemærkning).

Kim Nøhr Skibsted (S):

Hvis hr. Bruno Jerup gerne vil have det at vide, vil jeg godt bekræfte, at vi gerne vil, at beslutningskompetencen i hvert fald kommer ud på endnu flere hænder og ikke ensidigt er hos universiteternes ledelse, og det sagde jeg også i min ordførertale.

Dermed er også sagt, at elev- og studenterindflydelsen på universiteterne skal styrkes mærkbart.

Anders Mølgaard (V):

Når man studerer ministerens redegørelse om at forbedre de demokratiske vilkår i det danske uddannelsessystem, er det oplagt at dvæle et øjeblik ved demokratiets fundamentale idé. Der hersker nemlig en udbredt fejlopfattelse af, at talens kunst er demokratiets øverste værdi, en tro, som også ministerens redegørelse med de mange flotte og store ord om demokratiets styrke bærer synligt præg af.

Historisk var det den store filosof Sokrates, der stod fadder til det græske og dermed det vestlige demokrati. Sokrates er da også blevet berømt for sin opfattelse af, at kun det levende ord gjaldt, mens alt andet kom i anden række. For Sokrates var tale altså demokratiets guldæg, og det er således en ældgammel opfattelse, at det repræsentative demokratis største værdi er det talte ords kraft.

Denne udbredte misforståelse gælder sandelig også den dag i dag, hvor jeg står her på Folketingets talerstol, og den gælder garanteret også om få måneder, hvor folkets stemmeafgivning jo skal tælles op. Begge ord, talerstol og stemmeafgivning, understreger, at vi traditionelt opfatter det talte ord som det mest centrale omdrejningspunkt i det ægte og sande folkestyre.

Vist har det talte ord stor værdi. Det ville i grunden da også være en kraftig selvmodsigelse at bruge ord til at udtale, at det talte ord ingen værdi har. Men at det levende ord er det